

Pašvaldības aģentūra
RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA BIROJS

Reģistrācijas Nr. 90002099755, Dzirnavu iela 60A-21, Rīga, LV-1050,
tālrunis 67105941, fakss 67105998, e-pasts: rpab@riga.lv

RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA KOLĒGIJAS
SĒDES PROTOKOLS

Rīga

2014. gada 10. decembrī

Nr.5 (83)

Sēde tiek atklāta plkst. 14:00

Sēdi vada: direktors, Rīgas pilsētas arhitekts G. Princis

Sēdi protokolē: direktora vietnieks, arhitektūras projektu atbalsta virziena vadītājs I. Metnieks

Sēdē piedalās kolēģijas locekļi:

J. Andiņš, J. Dambis, J. Dripe, G. Grikmane, H. Gūtmane, J. Krastiņš,
I. Purmale, I. Rukšāne, M. Straume, V. Šlars

Sēdē nepiedalās kolēģijas locekļi:

E. Bērziņš, V. Briedis, V. Brūzis, T. Kokins, A. Kronbergs, A. Pauniņš,
I. Leikums, V. Valgums

Sēdē piedalās:

T. Briedis, SIA „Mediju tilts” pārstāvis

I. Staša-Šaršūne, RD PAD pārstāve

J. Atis Krūmiņš, RD deputāts

L. Mikša, RD PAD pārstāve

V. Jermoloviča, Rīgas tūrisma attīstības biroja pārstāve

K. Ģelzis, SIA „Taktila” pārstāvis

I. Miķelsone, SIA „Taktila” pārstāve

A. Mirkšs, VNĪ pārstāvis

M. Tols, VNĪ pārstāvis

A. Siliņš, VNĪ pārstāvis

V. Nolendorfs, Latvijas Okupācijas muzeja pārstāvis

I. Karule, RD PAD pārstāve

J. Lejnieks, Rīgas AID pārstāvis

O. Dumpe, RD PAD pārstāve

J. Radzevičs, Rīgas pilsētas izpilddirektors

E. Bērziņš, AEBB pārstāvis

Darba kārtībā:

1. Darba uzdevums Latviešu strēlnieku laukuma sakārtošanas meta izstrādei – kādi punkti darba uzdevumā būtu akcentējami un pilnveidojami (VNĪ un RD PAD).
2. Pārskats par Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijas padarīto, kas kopā ar nozares ekspertiem un sadarbības partneriem paveikts pēdējā gada laikā un uzstādījumi sadarbībai 2015. gadā (G. Princis).

1. Darba uzdevums Latviešu strēlnieku laukuma sakārtošanas meta izstrādei

K. Ģeļža prezentācija par Memoriāla ieceri (skatīt to [šeit](#))

I. Karules prezentācija par USER projekta Rīcības plānu «Latviešu strēlnieku laukuma publiskās ārtelpas atjaunošana» (skatīt to [šeit](#))

Okupācijas muzeja piebūves 5 vizualizācijas atrodamas šeit: [1](#); [2](#); [3](#); [4](#); [5](#)

J. Andriņš: No transporta viedokļa, ir jāiet uz reālistisku, ekonomisku un kompleksu transporta satiksmes risinājumu (auto stāvvietām, RD, RTU, memoriālam un Okupācijas muzejam), projekta pirmajā kārtā saglabājot iebrauktuvi un optimizējot esošo stāvvietu. Pirmajā kārtā mēs, visticamāk, nevaram domāt par pazemes risinājumiem auto novietnei. Savukārt izskanējušie priekšlikumi par iebrauktuves slēgšanu rada jautājumu par piebraukšanu pie Rīgas domes ēkas (pa Jaunielu) un pie RTU ēkas, kas nozīmē kardināli mainīt šo ēku funkcijas.

I. Rukšāne: Likvidēt satiksmi un meklēt inovatīvus risinājumus varētu būt tie darbi, kurus ietvert īstermiņa aktivitātēs. Seguma maiņa nav vienkārša. Laukuma juridiskās (īpašnieku) robežas rada potenciālus šķēršļus visaptverošam risinājumam. Manuprāt, ir nepieciešams jau nākamgad izsludināt divpakāpju „režijas” jeb „risinājuma” konkursus. Ja visam ir jābūt gatavam 2017. gada vidū, tad darbs ir jāuzsāk vienlaicīgi visos laukuma sektoros. Šī brīža laukuma robeža, kas tur ir ievilkta, manuprāt, nav patiesā laukuma robeža.

G. Grikmāne: Īstermiņa atbalstam transporta un autobusu aizvākšanai, kas pavērtu priekškaru uz laukumu no Akmens tilta perspektīvas, jāmeklē inovatīvi risinājumi, mazie scenāriji laukuma iekārtojumam, kas palīdzētu saprast, kas tur ir vai nav iederīgs tālākajam (ilgtermiņa) konkursa uzdevumam. Paralēli ir jāgatavo arhitektūras konkursi, turpinot sagatavošanas darbus un izpēti (piemēram, kā pārvietojas cilvēki), un uz brīdi, kad ir izveidots konkursa nolikums, jāsniedz pilna aina par to, kas ir un tiks darīts šajā vietā. Manuprāt, 2017. gada jūlijs ir reāls, lai reizē atklātu memoriālu, Nākotnes namu un pabeigtu laukumu. Īstermiņa risinājumā nevajadzētu ņerties klāt pie seguma nomaiņas; ja var, tad būtu jāsalabo esošie defekti (jāpaceļ un jāizlīdzina plāksnes).

I. Purmale: 2017. gada jūlijs, protams, ir reāls, ja drīzumā būtu skaidrība par finansējumu. Ieseguma salabošana nav problēma. Bet, ja runa ir par seguma maiņu, tad Attīstības departamentam būs jāpiesaista finansējums, bet šobrīd nav garantijas, ka to no Rīgas domes budžeta līdzekļiem varēs iegūt. Iespējams, būs jāmeklē nauda Eiropas fondos, kas varētu būt secīgs turpinājums USER projektam, kas arī ir ES

finansēts projekts. Domāju, ka ir nepieciešami īstermiņa risinājumi, kā arī ilgtermiņa risinājumu pirmā kārtā, t.sk. arhitektūras konkurss.

J. Krastiņš: Kā vienīgo īstermiņa risinājumu es redzu liegumu laukumā iebraukt tūristu autobusiem un pielabot to, kas tur jau ir sadrupis, un ne vairāk. Jebkurš cits risinājums parasti ir diezgan ilglaicīgs. Ja 2017. gadā tiešām būs uzbūvēts Okupācijas muzeja paplašinājums un tā sarkanā siena, tad šis gads Vecrīgai būs ļoti bēdīgs, jo šo jaunbūvju apjomi būs plats, smags un spēcīgs solis Rīgas vecpilsētas tālākas izkropļošanas virzienā.

Aicinu kolēģus atcerēties vēsturi. Bija milzīga pretestība pret šo Okupācijas muzeja ēku. Daudzi to gribēja nojaukt, jo tā kropļoja vēsturisko Rīgas ainavu. Ir jāreķinās ar to, ka šiem cilvēkiem bija zināma taisnība, jo šī celtnē nav saderīga ar Vecrīgas mērogu, bet ar tādu molūku tā tika speciāli radīta. Tad, kad to atklāja, vēl dzīvi esošie sarkanie strēlnieki deva svinīgu zvērestu, ka Melngalvju nams nekad netiks atjaunots. Paldies dievam, tas tika atjaunots, un tagad šeit iezīmējas atjaunota vēsturiskā pilsēteltapa Tas ir Rātslaukums, kas ir galvenais laukums Rīgā. Strēlnieku laukums, ko mēs saucam par laukumu, nav laukums. Pēc definīcijas un emocionālās uztveres tas ir tukšums.

1938. gadā šajā vietā tika nojaukti trīs kvartāli, un to vietā izraka lielu būvbedri pilsētas nama celtniecībai. Tāspēc arheoloģisko slāņu tur nav. Iecerētais Pilsētas nams būtu bijusi celtnē, kas atkal noslēgtu Vecrīgas apbūves fronti. Šis risinājums ir publicēts 2001. gada grāmatā par Rātslaukumu. Tur ir redzami visi vecie skati. Tad uz šu laukumu (Kaļķu ielas galā) bija iecerēti tiešām vārti – liela arka, kura ievadīja skata perspektīvu dziļāk vecpilsētā. Šobrīd šī vieta ir neaizlāpīts caurums pilsētas miesā, un nejaušības dēļ tas palicis tukšs. Tagad mēs te runājam par kaut kādu vēsturisku vērtību.

Eksistē laukuma nosaukums, taču tas ir ne vairāk kā nosaukums. Tajā atrodas ļoti neveikli novietota statuja jo tā neatrodas tur, kur tā bija paredzēta un kur tai ir ielikti pamatīgi pamati – zem kāpnēm muzeja ēkas priekšā. Tad boļševiku komisija izdomāja, ka te jārealizē liels laukums. Statužas vietu noteica, uzmodelējot finiera maketu mērogā 1:1, kuru ar autokrānu bīdīja pa laukumu, kamēr atrada „īsto” vietu. To atrada komisija jeb „gudrinieki”, kas nostājās pretim uzbūvētai kastveida muzeja ēkai un skatījās, kā statuļa projicējas uz tās fona, bet tikai un vienīgi ortogonālā projekcijā. Neviens neapskatīja, kā šī skulptūra uztverama no citiem skatu punktiem. Tādā veidā statuļa ieņēma savu tagadējo vietu, radot laukumā visas tās problēmas, ar kurām šodien saskaramies. Tāpēc viens no risinājumiem būtu pārvietot skulptūru atpakaļ pie muzeja sākotnēji iecerētajā vietā, un tas atbrīvotu telpu mērķtiecīgākiem un praktiskākiem risinājumiem.

Kāpēc šajā vietā tagad ir jārunā par kaut kādu sienu, kurai papildus nāks klāt muzeja piebūve, kas konceptuāli ignorē Grēcinieku ielas apbūves līnijas? Publiskajā telpā ir bijušas diskusijas par viesnīcu Grēcinieku 25, kur var diskutēt par arhitektūru vai ko citu, taču tā vismaz ieskicē šīs ielas apbūves fronti. Katrai Vecrīgas ielai ir savi telpiskie ietvari, un arī tās laukumiem ir jābūt adekvātiem telpiskiem ietvariem. Un te ir acīm redzams, ka vienīgais risinājums ir Grēcinieku ielas apbūvi nobeigt līdz galam, tāpat izdarīt to 11. novembra krastmalā un Kaļķu ielā, kā rezultātā var iegūt harmonisku laukumu ar piemiunekli, kas atrastos pie muzeja.

Šajā brīdī ir bezjēdzīgi aizbūvēta ciet Okupācijas muzeja apakša, kas bija vide, kura radīja vizuālu saistību starp abiem laukumiem. Savukārt muzeja bezveidīgā kastveida piebūve turpinās aizsāktu Vecrīgas kropļošanu, un tas pats attiecas arī uz šo šķērsām novietoto memoriāla sienu, kas neveido ne laukumu, ne Grēcinieku ielas telpu. Ir grūti iedomāties memoriāla funkciju, kur tam no vienas puses būs publiski pasākumi, bet no otras – aiz sienas aizliks ziedus.

Arheoloģija šajā laukumā nav saistoša, tomēr ir jābūt nākotnes vīzijai, ka pazemes līmenis jebkurai ēkai ir jāizbūvē, un te nekas netraucē to izbūvēt kā stāvvietu. Stāvvietu nevar iedomāties bez saistības ar nepieciešamajiem virszemes objektiem. Jautājums jārisina kompleksi daudzu gadu garumā, kur soli pa solim šo vīziju vajadzētu īstenot tā, lai atjaunotu kaut ko Vecrīgai piedienīgu, nevis kropļīgu. Šādus Vecrīgas vides kontekstam pilnīgi neatbilstošus un rupjus, vidi kropļojošus risinājumus, kādus pašlaik piedāvā, nedrīkstētu vairāk pieļaut. To es saku gan kā ierindas pilsonis, gan kā arhitekts un profesionālis, kas visu savu mūžu veltījis Rīgas arhitektūras mantojuma pētniecībai.

Atbalstu laukuma attīstības ilgtermiņa projektu, kas būtu balstīts uz profesionāliem argumentiem un vēsturisko likuysakarību izpratni, nevis apstākļi, ka kāds kādai ministru prezidentei ir apsolījis te līdz 2017. gadam uzslēt sarkanu sienu šķērsām visam, tā vēl dziļāk izkropļojot jau tā sabojāto vecpilsētas vidi.

Šobrīd ir jautājums par Strēlnieku laukuma iecerēto Okupācijas muzeja paplašinājumu un memoriālo sienu – vai tiešām tas ir akmenī iekalts? Vai tiešām tur nekas nav koriģējams, kamēr vēl nekas nav sākts būvēt? Līdz šim pieņemtie lēmumi ir tikai lēmumi, kurus var un arī noteikti vajadzētu pārskatīt. Šīs sanāksmes mērķim būtu mēģināt novērst šo Vecrīgas kropļošanu. Okupācijas muzejs ir jāintegre apbūvē, bet ar tādiem apjomiem, lai tie no visām pusēm atbilstu Vecrīgas mērogam, lai tie būtu veidoti atbilstoši kopējai laukuma izveidošanas (nevis atjaunošanas, jo laukuma te nekad nav bijis) koncepcijai.

M. Straume: Krastiņa kunga komentārs bija ļoti loģisks. Man tur nav, ko piebilst.

J. Dambis: Es neesmu pārliecināts, ka Krastiņa minēto var realizēt tiesiski korekti. Tas process ir jau aizgājis tik tālu, kad mums ir Rīgas vēsturiskā centra un tā aizsardzības zonas teritorijas plānojums, kur ir pieņemti vairāki lēmumi, un mainīt tur neko daudz vairs nevar.

Laukuma konteksts ir nepieciešams, un jautājums ir jāapskata divās daļās. Nedomāju, ka ilgtermiņa risinājumam ir vajadzīgs detalizēts risinājums. Ir nepieciešami principi un pamata ievirzes, lai mēs neradītu tādu situāciju, ka ar īstermiņa risinājumiem traucējam nākotnes mērķim laukumam attīstīties. Nākotnē, kad finansiālās iespējas uzlabosies, pazemes daļa noteikti tiks izmantota, turklāt sasaistīta ar Daugavas krastmalu, kur arī var iegūt pazemes telpu. Un tad jau tas kopā darbotos daudz labāk un ekonomiski izdevīgāk.

Īstermiņā es atbalstu elementāru vides sakārtošanu. Ar transporta ierobežošanu nav jāpārspīlē, un esošo haotisko automašīnu izvietojumu var eleganti sakārtot. Droši vien mēs nepanāksim, ka pilnībā atbrīvosimies no transporta Vecrīgā un Vecrīgas tuvumā. Tādi risinājumi ir iespējami, bet tie ir ļoti dārgi. Ja mēs domājam par cilvēka dzīves kvalitāti, tad ar minimālu transporta līdzekļu skaitu vecpilsētā ir jārēķinās. Pirms divsimt gadiem transports Vecrīgā arī bija, tie bija zirgu rati un

karietes, un droši vien vēl pēc simts gadiem šodienas transportu uzskatīs par eksotiku un īpašu vērtību. Vecrīgā ir jādod priekšrocības un privilēģijas (bezmaksas stāvvietas) antīkajiem transporta līdzekļiem un transportam ar minimālu izmešu daudzumu, tad vecpilsētas vide būs interesantāka, krāsaināka, tīrāka un mazāk pieblīvēta.

H. Gūtmane: Pievienojos domai par konkursu un skiču izveidošanu. Ir jāsaprotavo skices, kurās ir redzama laukuma pagaidu izmantošana. Apspriežams ir tāds formāts, ko izmantoja Spīķeri, kad vairākas komandas uz vairākām dienām tika aicinātas radīt priekšlikumus pietiekami precīzi sastādāmajam uzdevumam. Piedāvājums ir pārvarēt tās juridiskās robežas, kas kavē vienoti apskatīt laukuma attīstību. Ir jāizveido dažādu institūciju pārstāvju kopa, kas regulāri sanāktu un risinātu visus tos jautājumus, kas skar Strēlnieku laukumu. Pagaidu risinājumus laukumam ir iespējams izstrādāt ar dažādiem interaktīviem risinājumiem, ja vien tiks izveidota šāda darbnīca.

E. Bērziņš: Domāju, ka īstenībā mēs neesam gatavi ilglaicīgam risinājumam. Jo, ja paskatās to iezīmēto teritoriju, mēs nonākam sasaistē ar attīstības plānu. Vai mēs varam galvot, ka tas risinājums, kas tur pašlaik ir ielikts uz 2018. gadu, gājēju tilts ar 100% sabiedrisko transportu, ieies arī jaunajā plānā? Jārēķinās, ka jaunais plāns būs pieticīgāks, jo Rīga līdz 2030. gadam ir rūkoša pilsēta – samazinās nodokļu maksātāju skaits, un ar tā sekām ir jārēķinās.

Esmu par to, ka ir jāsāk projektēšanā darboties tūlīt. Mēs nevaram konkursā iedot striktu risinājumu, ja nezinām pat to, ko īsti gribam. Un tad tas ir neracionāli. Transports ir vismazākā problēma, jo sliktāk ir labāk, kā teica Sigvards Grava. Savādāk mēs nenonāksim pie sabiedriskā transporta prioritātes pilsētā. Priekšlikums tūristu autobusus pārcelt uz auto stāvvietu šeit arī varētu būt īstermiņa risinājums. Labiekārtojums arī nav mūžīgs. Tas ik pa brīdim ir jāatjauno, un tas ir jādara regulāri.

Es principā uzskatu, ka šis memoriāls ir kļūda. Bet, ja kļūda ir izdarīta, tad ar to ir jārēķinās. Parasti pilsētībūvniecība memoriālus aktīvās iedzīvotāju vietās centrā neievelk, jo tas nonāk pretrunā ar vienu vai otru funkciju, piemēram, izklaidējošo. Un kādos noteikumos to var noteikt, kas iet kopā ar memoriālu? Un es nevaru iedomāties, ka memoriālu varētu atklāt ar šīsdienas laukuma iesegumu, tā būtu ņirgāšanās. Tāpēc kaut kāds risinājums ir jāatrod.

Ja var pārskatīt kaut ko, tad es atbalstītu Jāni Krastiņu, jo pilsētībūvniecībā nevar nodalīt apbūves blīvuma rādītājus no emocionālās slodzes blīvuma. Šajā laukumā nevar tik tuvu salikt divas emocionālas tēmas.

J. Krūmiņš: citas vietas kā Strēlnieku laukums strēlniekiem Rīgā nav atvēlētas. Strēlnieki kā brīvības cīnītāji palīdzēja nosargāt mūsu neatkarību, kuru baudām vēl šodien. Tāpēc vajadzētu šo laukumu attiecināt arī uz šiem strēlniekiem un, lai arī vēsturiski izveidojusies realitāte mūs īsti neapmierina, Pārdaugavā mums rāda Uzvaras laukumu kā ļoti piemērojamu pasākumiem, neskatoties uz to, kā tas ir radies.

G. Princis: Joprojām attiecībā uz laukumu mēs redzam divu pieeju metodi. Viena būtu īstermiņa jeb sakārtošanas un otra – ilgtermiņa attīstības stratēģijas veidošana.

Īstermiņa risināmie jautājumi būtu koriģēta transporta organizācija, seguma renovācija un inovatīvie risinājumi gan labiekārtojumam, gan informācijas izvietošanai par to, kāpēc tas ir Strēlnieku laukums un kas tur ir bijis, akcentējot dažādās vēsturiskās pārmaiņas, kādas laukums ir piedzīvojis. Tas noteikti palīdzētu pilsētai veidot gan seju, gan tēlu, gan attieksmi pret šo vietu. Ņemot vērā īpašumtiesību sadrumstalotību un interešu dažādību, īstermiņā būtisks ir apsaimniekošanas jautājums – kura institūcija ir atbildīga par kvalitatīvu laukuma apsaimniekošanu.

Ilgtermiņa attīstības stratēģijas veidošanai tika piedāvātas dažādas idejas un alternatīvas. Ir jābūt tādām procesam, kas iekļauj daudzas (vislabāk – visas) puses un mēģina tomēr kopīgā sadarbībā šo laukuma vīziju reģenerēt, veidojot profesionālu un iekļaujošu procesu. Jāņem vērā pazemes izbūves iespējas, kuras šeit atšķirībā no citām vietām vecpilsētā ir unikālas, jo kultūras slānis te ir jau likvidēts un nav daudz diskusiju par to, kas tur varētu būt. Tāpat, protams, ir jādomā un jādiskutē par tām Vecrīgas vērtībām, kuras ir definētas starptautiskos, nacionālos un vietējos dokumentos. Mēģināsim šo stratēģiju veidot pietiekami iekļaujošu un plašai sabiedrībai saprotamu, lai laukuma rehabilitācijas īstenošanai iegūtu daudz atbalstītāju. Tad lietas beidzot ies uz priekšu.

Šodienas diskusijā esam panākuši konceptuālu vienošanos un formulējuši šim brīdim saprotamu uzdevumu renovācijas un sakārtošanas darbiem, kurus laukumā būtu nepieciešams īstenot līdz 2017. gada vidum.

V.Nollendorfs (e-pasta vēstule 18.12.2014.): Paldies par iespēju piedalīties Memoriāla plānu apspriešanā pirms nedēļas. Tā bija pirmā reize, kad redzējām mainītos Memoriāla plānus. Jaunos Memoriāla plānus aizsūtīju G. Birkertam. Viņa galvenais komentārs Memoriāla novietojumam iepretī Nākotnes Nama baltajai sienai ietverts skicēs*, kas pievienotas šai vēstulei. Tas iesaka Memoriālu attiecīgi viņa minētajai proporcijai attālināt no baltās sienas un samazināt Memoriāla sarkanās sienas proporcijas. G. Birkerts arī uzskata, ka nav atmetama birztaliņas ideja.

*G. Birkerta 3 skices atrodamas šeit: [1](#); [2](#); [3](#)

2. Pārskats par Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijas padarīto, kas kopā ar nozares ekspertiem un sadarbības partneriem paveikts pēdējā gada laikā

G. Princis: Biroja aktivitātes nākamajā gadā:

1. Tiks atjaunota Rīgas pilsētas Pieminekļu padome (PA), kuras organizēšanu veiks RPAB. Mēs to redzam kā padomdevēju pilsētai par pilsētvides dizaina un mākslinieciskās kvalitātes tēmām un jautājumiem dažādos projektos.

2. Turpināsim aizsākto diskusiju kopā ar LAS par arhitektūras konkursu prakses problemātiku.

3. Veicināsim diskusiju par arhitektūras šodienas izaicinājumiem. Liela nozīme būs kolēģijas profesionālajam un starpdisciplinārajam darbam. Nozīmīgākie biroja

projekti būs Gada balva arhitektūrā un Šmēlinga pavasara seminārdarbnīca un rudens konference.

(Pārskats par 2014. gadā Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijā padarīto ir [šeit.](#))

J. Andiņš: Šogad veiksmīga bija konference par mājokli, kas ir aktuāla tēma, par mikrorajonu dzīvotspēju un mājokli kā tādu. 2015. gadā varbūt ir iespējams aktualizēt arī auto satiksmes tēmu (satiksme un telpa vai satiksme un mājoklis), piesaistot RTU mācībspēkus un kolēģus no ārzemēm. Ir jāturpina Satiksmes un Attīstības departamenta sadarbšanās.

I. Purmale: RD PAD svarīgs ir atbalsts no RPAB kolēģijas formātā, telpiskās un publiskās ārtelpas izvērtēšana profesionālā diskusijā. Tad mums ir vieglāk pamatot savus priekšlikumus un pārliecināt vadību un sabiedrību par labāko risinājumu. Lokālpānos ir jāizstrādā telpiskā analīze, un kolēģija var palīdzēt šo darbu paveikt objektīvāk.

G. Grikmane: RPAB būtu jādod lielākas iespējas ietekmēt izskatāmo jautājumu tālāko virzību, lai kolēģijai vai birojam būtu tiesības vismaz tos apturēt vai virzīt uz pārskatīšanu vai papildu izpēti. Pozitīvs piemērs ir Šmēlinga konferences. To saturs ir kļuvis interesantāks, jo tiek veikti pētījumi. Tie būtu jāturpina pa atsevišķām tēmām un jāprezentē turpmākajās konferencēs. Svarīga ir diskusija par publisko ārtelpu, kas ir jārisina arī LAS. Ir jāanalizē konteksts un atsevišķi gadījumi, piemēram, Strēlnieku laukumā, Dailes teātra priekšlaukumā.

I. Rukšāne: Ir divi lieli jautājumi, kurus ir jāturpina izgaismot, tie ir mobilitāte un publiskā ārtelpa.

V. Šlars: Svarīgs ir jautājums par nodokļu saistību ar īpašuma uzkopšanu un uzturēšanu atbilstoši noteikumiem, kas katrā vietā ir atšķirīgi. Piemēram, Mežaparkā zemes nodoklis ir pārmērīgi augsts, salīdzinot ar dzīvokli centrā, kuram ir jāuztur kārtībā, piemēram, tikai nama fasāde un logi.

H. Gūtmane: Es piekritu Andiņam par nākamā gada tēmu Šmēlinga konferencei un par to, ka tā šogad bija ļoti labi un interesanti izdevusies. Nākamgad papildus būtu jādiskutē par to, kas ir satiksme – vai tā ir tikai automašīnām, vai tā ir kaut kas vairāk? Caur šādu prizmu mēs varam skatīties arī uz telpu un mobilitāti, kas būtu kompleksi apskatāms jautājums. Ir jāsāk runāt par gudru un viedu pārvaldību.

J. Dambis: Ir jāpievērš īpaša uzmanība arhitektūras un dizaina kvalitātei pilsētvidē. Birojam tam būt jābūt ģenerālajai misijai. Piemēram, skandālā par apbūvi Grēcinieku ielā 25 (Andra Kronberga projekts) – tur ir jādiskutē par kultūras mantojuma un mūsdienu arhitektūras attiecībām, šeit kolēģijai ir jābūt tai, kas profesionāli skaidro un saprotami izsaka virzienus un nostāju. Vecā un jaunā attiecības tiek diskutētas plaši, bet nepietiekami, arī Eiropā. VKPAI Eiropas prezidentūras laikā 2015. gada martā rīkos starptautisku konferenci visām ES valstīm par tēmu „Kultūras mantojuma mijiedarbība mūsdienu arhitektūrā un dizainā”. Šis būs viens no diviem lielākajiem pasākumiem, kas pusgadā ir plānots Eiropā. Arhitektūras un dizaina kvalitātes jomā izdarītais ir nepietiekams.

Par transportu runājot, traģiski izskatās atjaunotās 6. tramvaja līnijas dizaina izpildījums. Tam vajadzēja pievērst uzmanību, un vajadzēja par to diskutēt. Kolēģija te varēja ieteikt, kā to risināt. Piemēram, par ceļu zīmju izvietojumu, tramvaja vadu

stiprinājumiem, soliņiem, atkritumu urnām – ir redzams, ka nav bijusi izpēte, kā to risina pasaulē, un dizaina sacensība. Nākamajā gadā kolēģija to varētu izdarīt.

Sēde tiek slēgta plkst. 17:00